

Sobre "Sabadell, Informe de l'Oposició"

Alguns aclariments i matisacions entorn dels capítols 28 i 29

per *Hermenegild Martí i Riera*

Els dos últims fascicles del llibre de l'Andreu Castells "Sabadell, Informe de l'Oposició" varen ser enlestits després de la prematura mort del seu autor el gener del 1987, gràcies a l'esforç del seu fill Marc i a l'excel·lent predisposició de l'historiador Jordi Calvet. El mes d'abril d'enguany sortí publicat el fascicle 45, amb el qual l'obra acaba.

No obstant això, ja sigui perquè alguns dels papers dels quals se serviren no eren prou clars o perquè faltaven dades per a completar o aclarir, s'han escapat, especialment en el capítol 29, darrer de l'obra, algunes informacions que no s'ajusten del tot a la realitat i que, per la meua vivència personal dels fets, m'agradaria aclarir o completar.

1. En el capítol 29.8, apartat "L'Assemblea Ciutadana", diu: "*Es plantejaren de presentar-se a les eleccions municipals pel terç municipal ("sic"; suposo que vol dir pel "terç familiar") que se celebraren el 13.XI.1973, com va fer l'oposició en alguns indrets, entre els quals Terrassa i Barcelona. Volien presentar de candidats Manuel Garriga i Hermenegild Martí i la propaganda seria subvencionada per Òmnium Cultural. Finalment, no es va realitzar per l'oposició del PSUC local*".

Aquí cal fer les següents matisacions:

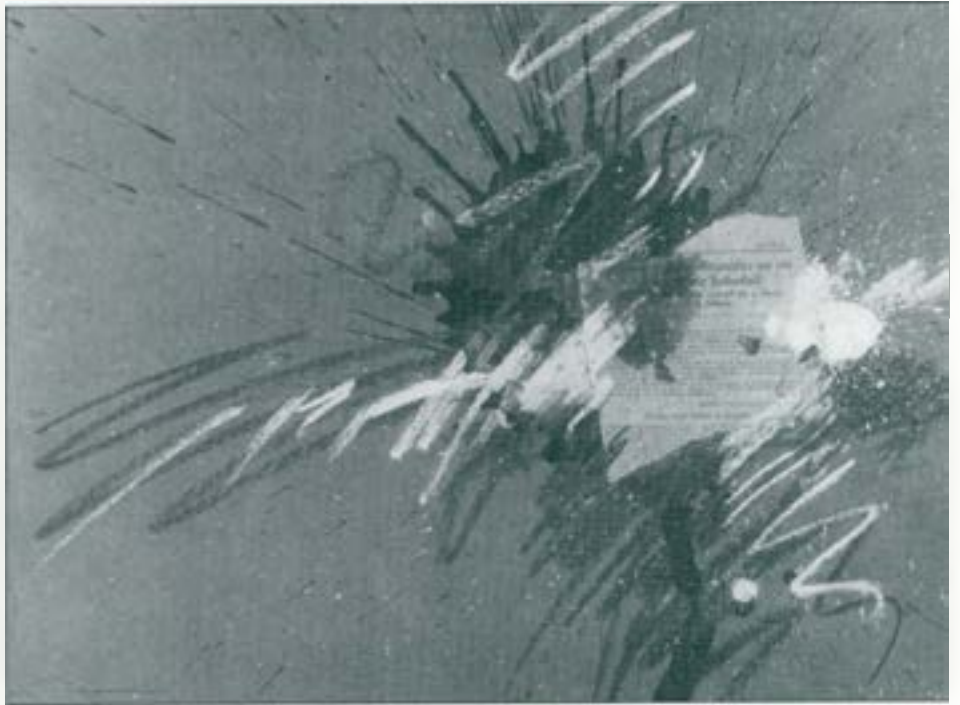
a) La proposta de presentar com a candidat en Manuel Garriga no era factible en aquells moments, ja que tenia antecedents policíacs per haver estat anteriorment processat per motius polítics, i fou ell mateix qui em cridà a casa seva per si acceptava jo ésser candidat. La candidatura proposada fou, finalment, la de Maria Antònia Ibàñez i Marqués i Hermenegild Martí i Riera.

b) Jo era, aleshores, tresorer de la Delegació d'Òmnium Cultural a Sabadell, i puc afirmar que en cap moment no es va suggerir ni plantejar la subvenció de la propaganda electoral per part d'aquesta entitat.

c) La retirada de la candidatura fou acordada en una reunió a casa d'en Frederic Torras, en comunicar el PSUC que retirava el seu recolzament.

2. En el capítol 29.10, apartat "Els noalineats", diu: "*Es plantejaren de presentar candidats per a les eleccions municipals -com es fa ver a Terrassa- i amb el pes de la publicitat que pagaria l'Òmnium Cultural*".

Aquest fet queda desmentit, tal com

Pintura de Jordi Roca de l'any 1974.

consigno en l'apartat b) anterior.

Cal afegir que del Grup dels Noalineats va sortir-ne, el febrer de 1974, la majoria dels nous membres de la nova junta d'Òmnium Cultural de Sabadell: Oriol Civil, com a president; Frederic Torras, com a tresorer; i Àngel Llobet, com a vocal, els quals venien a substituir els que cessaven reglamentàriament, entre ells Joan Blanquer, que n'era el president, i Hermenegild Martí.

3. En el capítol 29.47, apartat "La caiguda de les Escolàpies", s'explica la detenció, feta per la policia governativa, dels assistents a la reunió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya el dia 8 de setembre de 1974.

Sobre aquests fets caldria precisar:

a) En cap lloc de l'INFORME s'esmenta que la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ja havia tingut una altra reunió a Sabadell, crec que fou a principis del 1974 (no ho puc precisar amb exactitud), al col·legi de les Escoles Pies, a la qual hi assistiren, de Sabadell, entre altres, Manuel Garriga, Lluís Brunet, Feliu Crespi, Manuel Pagès, Hermenegild Martí Riera, etc. L'entrada i la sortida es feu, amb totes les mesures cautelars, per la porta del pati que dona al carrer de Garcilaso.

b) Dels quatre detinguts de Sabadell el

8 de setembre de 1974, dos -Lluís Brunet i Hermenegild Martí- ho foren el matí, en intentar sortir del col·legi de les Escolàpies, junt amb altres sis o set persones més, per la porta posterior que donava al carrer de la Creueta. Després d'una breu estada a la Comissaria de Sabadell, els detinguts foren traslladats a "Jefatura", a la Via Laietana, on foren interrogats la tarda del mateix diumenge. La resta fins als 67, sí que foren detinguts la tarda del diumenge i interrogats el dilluns.

4. En l'"Índex de Noms" s'ha produït un "lapsus" en confondre amb mi el meu fill Hermenegild Martí i Olivé (conegut per Gil Martí) el qual, si bé està mal referenciat en l'Índex, apareix correctament mencionat en el capítol 28.54, apartat "La vaga dels PNNs, el malestar en l'ensenyament i la creació del Comitè d'estudiants de Sabadell".

* * *

Crec que a aquestes precisions podrien seguir-ne d'altres que, escrites per aquelles persones que hagin viscut els diferents fets històrics que en el llibre es descriuen, sens dubte contribuirien a fer més "informe" aquesta voluminosa història "diferent" que l'Andreu Castells ens va deixar.

